

Lány a parton

1962. Sétálunk. Ketten. Anyám és én. Szereti ezt a helyet. Jártunk már itt. Ilyenkor nyugodt. Befelé fordul. Csak mi ketten. Együtt. Ez a legjobb. Keze a pocakján. Simogat. Érzem melegét. Nemsokára találkozunk. Már alig várom.

1972. A Maros partjára akkor érünk ki, amikor a vihar az utolsókat puffogja a távolban. A sötét felhők egymást kergetik, mintha menekülnének valami elől. Gyenge villámok próbálkoznak még egyet odaböki, de már nem ijesztenek meg. A vizes fűvön serceg a bakancsunk. Anyám és én. Szeretjük ezt a helyet. Pikniktakarót is hoztunk. A fapadok és asztalok sora ott árválkodik. Csak mi vagyunk. Ma van a születésnapom. Kerek évforduló. A kívánságom teljesült. Boldog vagyok.

1982. Végre kipattantak a szomorúfűz rügyei is. Anyáék dolgoznak. Öcsi az oviban. Én megyek érte. De előbb sétálok egyet. Van még egy óráim. Irány a Marospart. Aranyzöld a víz. Nem vagyok egyedül. Szembejön. Ő is sétál. Összerebbenünk. Zöld a szeme. Bennem marad a pillanat. A meleg napsugarak a tarkómon felborzolják a pihéket. Még nincs itt az ideje. Nem lehet. Még nem.

1989. Tél van. Csikorgó hideg tél. A part csendes. De a levegő rezeg. Messziről kiáltások hallatszanak. A víz egy nagy, jeges szemétszigetet úsztat. Recsegve halad a folyón. A hangok közelednek. Libertate! Hazasietek. Aggódtak. Én is. Tele a lakás. Politizálnak. Nem tudok vitába szállni. Hagyjanak élni. Csak hagyjanak élni.

1990. Kimenekülök a partra. Magyarhonba szánnak engem. Izgatott és kíváncsi vagyok. De szomorú és elgyötört is. Nekem ez az otthonom. Én itt akarok maradni. Hagyjanak békén! Kivonulunk a peronra. Leszáll. Kezet fogunk. Leeszem a fejről a kását. Nem zöld a szeme. Soha nem leszek az övé.

2002. Balatonpart. A szabadság szele néhány éve cirógat bennünket. A világ szélesre tárta kapuit. Fürdőztünk a lehetőségekben. Az öcsém és én. Anya és Apa életük nagy darabkáját hagyták otthon. A fájdalom és a honvágy arcukon egyre mélyülő ráncokban mutatkoznak. És Ő is itt van. A zöld árnyalatot a Balaton is kikeveri.

2007. Anya hol van? Lement a partra. Három órája? Gyerünk. A féltés jegesen markolja szívünket. Estig semmi. Másnap semmi. Bejelentés. Mikor? Hol? Utoljára mit viselt? Egy fénykép róla? Segítség! Mi lesz velünk, Anya!?

2008. Sétálunk a parton. Apja zöld szemét örökölte. A Balaton ma sötétkék és szürke színekbe öltözött. Ezerarcú. Anya, de jó lenne, ha láthatnád! Az egyik fatörzsön még ott a fényképed. Az időjárás megcibálta. Elmosódott. Csak én tudom, hogy ki van rajta. Anya, hol vagy?